

РЕШЕНИЕ

№ 8089

гр. София, 18.12.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 36 състав,
в публично заседание на 21.11.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Весела Андонова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **9369** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от АПК във връзка с чл. 38 ал. 6 от Закона за защита на личните данни (ЗЗЛД).

Производството е образувано по жалба на [фирма], със седалище и адрес на управление [населено място], представлявано от С. В. В. - управител срещу решение № П-2079/2013 от 19.07.2013 г. на Комисията за защита на личните данни, В ЧАСТТА МУ, с която на [фирма] е наложено административно наказание – имуществена санкция в размер на 3000 лева затова, че дружеството в качеството си на администратор на лични данни обработва лични данни без да е подало заявление за регистрация към Комисията за защита на личните данни, с което е нарушен чл. 17, ал.1 от ЗЗЛД.

В жалбата се твърди, че оспореното решение е незаконосъобразно и неправилно, тъй като дружеството е подало заявление за регистрация, алтернативно се иска намаляване размера на наложената имуществена санкция до законоустановения минимум, тъй като дружеството не е извършвало други нарушения на ЗЗЛД. В съдебно заседание жалбата се поддържа от адв. И., която моли да се уважи жалбата по съображения подробно изложени в депозираните по делото писмени бележки. Претендират се разноси.

Ответникът по жалбата Комисията за защита на личните данни, чрез процесуалния си представител юрисконсулт К. намира жалбата за неоснователна по съображения подробно изложени в депозираните по делото писмени бележки. Претендира се юрисконсултско възнаграждение.

Заинтересованата страна М. В. К. моли да се отхвърли жалбата.

Жалбата е подадена в срок, от страна - адресат на акта, срещу акт, който подлежи на съдебен контрол. Воден от гореизложеното настоящият състав намира, че жалбата е процесуално допустима.

Административният съд С. – град, II Отделение, 36 състав, след като обсъди събраните по делото доказателства във връзка с доводите на страните, приема за установено следното:

От Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда” в КЗЛД е препратена по компетентност жалба от М. В. К. е сезирал КЗЛД с жалба вх. № П-2079/29.03.2013 г., в която са изложени твърдения във връзка с извършени от дружеството нарушения на ЗЗЛД. При извършена служебна справка с вх. № П-3767/03.06.2013 г. (л. 42) от началник отдел „Регистър и архиви” към КЗЛД, се установява, че към 31.05.2013 г. дружеството Н. С. Е., с ЕИК:[ЕИК] не е подало в КЗЛД заявление за регистрация, съгласно разпоредбите на чл. 17, ал.1 от ЗЗЛД, съответно не е вписано в регистъра по чл. 10, ал. 1 ,т.2 от ЗЗЛД. Дружеството не е подавало молба за освобождаване от задължение за регистрация на администратор на лични данни, съответно не е освобождавано по надлежния ред от такава регистрация.

С оглед изясняване на фактите по жалбата с писма изх. № П-2984/26.04.2013 г. и № П-3048/29.04.2013 г. на председателя на КЗЛД, съответно от Националната агенция по приходите (НАП) и от Националния осигурителен институт (НОИ) е изискана информация за декларирани прекратени и настоящи трудови договори на името на М. В. К.. В отговор с писмо вх. № П-3501/21.05.2012 г. (л. 69) от НОИ е изпратена справка с наличните данни от регистър на трудовите договори относно лицето М. К., от която е видно, че до м. август 2012 г. лицето е било в трудови правоотношения с дружеството [фирма]. С писмо вх. № П-3500/21.05.2013 г. (л. 74) от НАП е предоставена информация по данни от информационната система, от която е видно, че от [фирма] в агенцията е подадено по електронен път Уведомление по чл. 62, ал. 5 от кодекса на труда както за сключването на трудов договор, така и за прекратяването му на 20.08.2012 г.

За изясняване на обстоятелствата по жалбата с писмо изх. № П-2984/26.04.2013 г. на Председателя на КЗЛД, от дружеството, на основание чл. 36 от АПК е изискана допълнителна информация относно настоящи и прекратени трудови договори на лицето М. В. К.. С писмо вх. № П-4494/02.07.2013 г. от дружеството са представени Трудов договор № 07/01.07.2010 г. сключен между [фирма] и М. В. К., Заповед № 77/17.08.2012 г. на управителя на дружеството, с която е прекратен трудовия договор на основание чл. 325, т. 1 от КТ и служебна бележка № 7 от 02.07.2010 г. за проведен инструктаж на лицето.

С протокол № 18 от 04.06.2013 г. на КЗЛД жалбата на М. В. К. против [фирма] е приета за допустима, съдържаща нормативно определените реквизити, подадена при наличие на правен интерес, в срока по чл. 38, ал.1 от ЗЗЛД и е насрочена за разглеждане в открито заседание на комисията на 03.07.2013г. С писмо изх. № П-3932/07.06.2013 г. на председателя на КЗЛД, получено на 24.06.2013 г. дружеството е уведомена за датата на откритото заседание на КЗЛД.

На 03.07.2013 г. е разгледана жалбата, както и депозираните становища от другите участници в производството, като за заседанието е съставен протокол №22 от 03.07.2013г. В протокола е обективизирано и направеното обсъждане от членовете на комисията и предложение за решение, като комисията е взела решение с 5 гласа „за”

да се обяви жалбата за неоснователна, тъй като не е налице неправомерно обработване на лични му данни. Със същото решение и във връзка със събраните по жалбата служебно доказателства е решено да се наложи на дружеството административно наказание – имуществена санкция в размер на 3000 лева за нарушение на чл. 17, ал.1 от ЗЗЛД.

Въз основа на горното е издадено оспореното в това производство решение на комисията за защита на личните данни.

При така изложената фактическа обстановка, съдът счита жалбата за частично основателна, по съображенията изложени по - долу.

Съобразно задължението на съда по чл. 168 ал. 1 от АПК настоящият състав, счита, че следва да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК.

В тази връзка настоящият състав установи, че оспореното решение е издадено от компетентен орган – Комисията за защита на личните данни - в рамките на предоставените му правомощия съгласно чл. 38 ал. 2 от ЗЗЛД. Според определението на чл. 6, ал. 1 от ЗЗЛД Комисията за защита на личните данни, е независим държавен орган, който осъществява защитата на лицата при обработването на техните лични данни и при осъществяването на достъпа до тези данни, както и контрола по спазването на този закон. Тази своя функция Комисията осъществява упражнявайки предоставени от закона правомощия посочени в чл. 10, ал. 1 от ЗЗЛД. Комисията осъществява цялостен контрол за спазване на нормативните актове в областта на защита на личните данни - чл. 10, ал. 1, т. 1 от ЗЗЛД. Този административен орган е оправомощен и да разглежда жалби срещу актове и действия на администраторите, с които се нарушават правата на физическите лица по този закон, както и жалби на трети лица във връзка с правата им по този закон - чл. 10, ал. 1, т. 7 от ЗЗЛД. Когато Комисията е сезирана с жалба от физическо лице, което твърди, че са му нарушени правата по ЗЗЛД, тя се произнася, съгласно чл. 38, ал. 2 с решение, какъвто е конкретния случай. Съгласно дадените от закона в този случай правомощия тя постановява решение, с което може да се произнесе в следния смисъл: а/ да даде задължителни предписания, б/ да определи срок за отстраняване на нарушението и в/да наложи административно наказание. Административните наказания, които могат да бъдат наложени по ЗЗЛД от компетентните органи, съгласно чл. 42 от ЗЗЛД са два вида: имуществена санкция или глоба. Видът и размерът на наказанието зависи от това дали администраторът е юридическо или физическо лице /чл. 3, ал. 1 от ЗЗЛД/ и какво е извършеното нарушение.

В съответствие §1, т.1 от ДР на ЗЗЛД, "обработване на лични данни" е всяко действие или съвкупност от действия, които могат да се извършват по отношение на личните данни с автоматични или други средства, като събиране, записване, организиране, съхраняване, адаптиране или изменение, възстановяване, консултиране, употреба, разкриване чрез предаване, разпространяване, предоставяне, актуализиране или комбиниране, блокиране, заличаване или унищожаване. В случая видно от представените по делото доказателства, се установява, че [фирма] е обработвало лични данни на М. В. К. по смисъла на чл. 2, ал.1 от ЗЗЛД във връзка с трудовите правоотношения между лицето и дружеството, с оглед на което същото е администратор на лични данни по смисъла на чл. 3 от ЗЗЛД. В съответствие с чл. 17, ал.1 от ЗЗЛД, администраторът на лични данни е длъжен да подаде заявление за регистрация преди започване обработването на лични данни, като в съответствие с чл.

42, ал.4 от ЗЗЛД, администратор, който не изпълни задължението си за регистрация по чл. 17, ал. 1, се наказва с глоба или с имуществена санкция от 1000 до 10 000 лв. Противно на изложеното от процесуалния представител на жалбоподателя, настоящия съдебен състав намира, че в съответствие с посочената разпоредба на чл. 17, ал.1 от ЗЗЛД, нарушението се изразява в съвкупност от бездействие и действие /неподаване на заявление за регистрация и извършване на обработка на лични данни на физическо лице преди подаване на заявлението/ и административният орган правилно е посочил относимата законова норма. Разпоредбата на чл. 17, ал.3 от ЗЗЛД създава възможност, а не задължение, неизпълнението на което да е обвързано със санкция по ЗЗЛД.

От събраните по делото доказателства се установи по категоричен начин, че към момента на обработката на личните данни на К., дружеството не е подало заявление за регистрация по чл. 17, ал.1 от ЗЗЛД. По делото е представено извлечение от електронната страница на КЗЛД относно юридическото лице Нова строителна компания (предишно наименование на дружеството жалбоподател - л. 16), но от така представеното извлечение не може да се установи, на коя дата е подадено това заявление. Единствената дата посочена в това заявление е 05.09.2013 г., която е след издаване на обжалвания административен акт. С определение от 06.11.2013 г. в съответствие с чл. 171, ал. 4 от АПК на жалбоподателя изрично е указано да представи по делото доказателства относно обстоятелствата, че е подал заявление за регистрация към КЗЛД, както и че е вписан в регистъра на администраторите на лични данни и на водените от тях регистри към КЗЛД към датата на обжалвания административен акт. До приключване на устните състезания по делото такива доказателства не са представени. Обратното се установява от представените по делото доказателства, а именно заявление за регистрация на администратор на лични данни, история от електронния регистър на администратора на лични данни и правила относно процедурата по регистрация на лични данни (л. 224-236) от които е видно, че дружеството е подало заявление за регистрация едва на 17.09.2013 г., т.е. след дата на постановяване на обжалваното решение на КЗЛД.

Съдът счита за основателно възражението на жалбоподателя за намаляване размера на наложена санкция. Като мотив за така определената санкция КЗЛД е посочила, че става въпрос за първо нарушение от страна на дружеството.

От жалбоподателя са наведени доводи във връзка с приложението на чл. 28 от ЗАНН. Съгласно чл. 28 от ЗАНН, за маловажни случаи на административни нарушения наказващият орган може да не наложи наказание, като предупреди нарушителя, устно или писмено, че при повторно извършване на нарушението ще му бъде наложено административно наказание. Преценката за "маловажност на случая" подлежи на съдебен контрол. В неговия обхват се включва проверката за законосъобразност при приложението на чл. 28 от ЗАНН. Когато съдът констатира, че предпоставките на разпоредбата са налице, но наказващият орган не я е приложил, това е основание за отмяна на НП /Тълкувателно решение № 1/12.12.2007 г. на ВКС по т.н.д. № 1/2007 г., ОСНК/. При тълкуване на посочената норма следва да се съобразят същността и целите на административно-наказателното производство, като се има предвид и субсидиарното приложение на НК и НПК. Логическото и систематично тълкуване на материалноправната норма на чл. 28 ЗАНН аргументира нейната приложимост спрямо всички административни нарушения, включително и за тези по ЗЗЛД.

Действително, когато производството по установяване на нарушение на ЗЗЛД и налагането административно наказание за извършването му е инициатирано по жалба на

физическо лице, то се развива по реда на АПК, за разлика от служебно образуваното административно-наказателно производство за нарушение по същия закон, което е изцяло по реда на ЗАНН. Поставянето на извършителя на нарушение в по-неблагоприятно положение, само поради разликата в субекта, иницирал производството обаче противоречи на основни принципи на санкционното право /наказателното и административнонаказателното право/ и е недопустимо. Налагането на административно наказание няма репарационно-обезщителен характер-не обезщетява вреди, претърпени от лицето, пряко засегнато от нарушението.

При ангажирането на наказателна и административнонаказателна отговорност, материалното правотоношение е между правонарушителя и държавата, за разликата от делкитната отговорност, която има обезщителен за вредите от нарушението характер и страни по материалното правоотношение са деликвентът и пострадалият. Затова съдът, в този състав, намира, че КЗЛД е следвало да съобрази степента на обществена опасност на конкретно извършеното противоправно деяние и да реши дали това деяние е административно нарушение или макар да е формално съставомерно, но като не разкрива или изключва висока степен на обществена опасност е малозначително.

В случая обаче правнозначимите и установени по делото факти сочат на липса на малозначителност. Касае се за продължено нарушение- форма на усложнена противоправна дейност, свързана с нейното проявление във времето. Нарушението е се изразява в съвкупност от бездействие и действие /неподаване на заявление за регистрация и извършване на обработка на лични данни на физическо лице преди подаване на заявлението – чл. 17, ал.1 от ЗЗЛД/, при което субектът на административнонаказателна отговорност - [фирма] осъществява състава на нарушението през определен период от време - от момента на обработката на лични данни във връзка със сключения трудов договор с К. на 01.07.2010 г. до момента на подаване на заявлението за регистрация до КЗЛД-17.09.2013 г.

По този начин дружеството е създадо едно трайно противоправно състояние, което е продължило до неговото прекратяване. Макар нарушението да е продължено, проявлението му във времето е критерий за степента на укоримост на противоправното поведение, а в случая проявлението му във времето е почти три години и категорично не е незначително. Извършването на дължимото действие-подаване на заявление за регистрация, не е станало доброволно, а е в резултат на административна принуда-след образуване на производството пред КЗЛД. Тези факти обуславят извод за липса на маловажен случай.

Смекчаващите и отегчаващите отговорността обстоятелства, преценени в поотделно и в тяхната съвкупност, включително и принципа за съразмерност в чл. 6 от АПК, обаче не обуславят индивидуализиране на наказанието над минималния установен в закона размер-1000 лева. Като отегчаващи отговорността, съдът цени обстоятелствата, посочени по-горе. А като смекчаващи отговорността- липсата на данни за настъпили несъставомерни обществено опасни последици за подателя на жалбата; липсата на установени с влезли в сила НП на председателя на КЗЛД или решения на КЗЛД нарушения от друг вид на ЗЗЛД /при нарушение от същия вид, би било налице повторност- чл. 42а от ЗЗЛД, обуславяща наличието на квалифициран по-тежко наказуем състав на нарушение/, мотивират съда да приеме, че целта на закона може да бъде постигната чрез индивидуализиране на наказанието в минималния му, установен в санкционната норма размер-1000 лева, поради което жалбата в тази й част

е основателна.

С оглед изхода на спора и на основание чл. 143, ал.1 от АПК на жалбоподателя следва да бъдат присъдени разноски в размер на 50 лева - платена държавна такса.

Воден от горното и на основание чл. 172 ал. 2 от АПК, Административен съд София – град, II отделение, 36 състав

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ Решение № П-2079/2013 г. от 19.07.2013г. на Комисията за защита на личните данни, В ЧАСТТА относно наложената на [фирма], [населено място] на основание чл. 42 ал. 4 от ЗЗЛД имуществена санкция за нарушение на чл. 17, ал. 1 от ЗЗЛД, КАТО НАМАЛЯВА РАЗМЕРА Й ОТ 3000 ЛЕВА НА 1000 /ХИЛЯДА/ ЛЕВА.

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], [населено място] против Решение № П-2079/2013 г. от 19.07.2013 г. на Комисията за защита на личните данни в останалата ѝ част.

ОСЪЖДА Комисията за защита на личните данни да заплати на [фирма], [населено място] сумата от 50 (петдесет) лева разноски по делото.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд на РБ в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: